

Arrest

**nr. 113 931 van 18 november 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 15 november 2013 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 november 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van het inreisverbod (bijlage 13sexies), die op diezelfde dag aan verzoeker ter kennis werden gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2013 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 10 november 2013 naar aanleiding van een controle door de politie van Antwerpen aangetroffen zonder geldige verblijfsdocumenten.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 10 november 2013 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan op 10 november 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten:

Naam: (...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

Wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14:

Artikel 74/14, §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Geen documenten: De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument.

Risico op onderduiken: Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van de volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende reden:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden:

Directe repatriëring: Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Istanbul (...).”

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 10 november 2013 eveneens een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan eveneens op 10 november 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten(1):

naam: (...)

voornaam: /

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen™ tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 10/11/2013 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 10/11/2013 .(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

| artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

|1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

□ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

Reden waarom hem geen enkele termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten en hem dus een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover verzoeker zich met zijn vordering zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.3. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het ontbreken van een belang in hoofde van verzoeker. Volgens de verwerende partij heeft verzoeker op 10 november 2013 een verklaring van afstand van beroep ondertekend waardoor de vordering voor hem geen nuttig effect meer kan opleveren aangezien hij zelf de wens heeft geuit dat de verwijderingsmaatregel onverwijld zou worden uitgevoerd.

2.4. Ter terechtzitting verzet de raadsman van verzoeker zich tegen deze gang van zaken en vraagt hij om geen rekening te houden met dit stuk uit het administratief dossier. Volgens de raadsman heeft

verzoeker niet verzaakt aan zijn recht om beroep in te stellen tegen de verwijderingsmaatregel omdat hij omwille van zijn gebrek aan kennis van het Nederlands geen kennis kon nemen van de inhoud van het document dat hij op 10 november 2013 in het gesloten centrum ondertekende.

2.5. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet kan worden opgemaakt dat verzoeker bij het ondertekenen van het document werd bijgestaan door een tolk die het Turks machtig was en dat evenmin kan worden opgemaakt of de veiligheidsassistent die verzoeker blijkens het administratief dossier van de nodige informatie voorzag, de Turkse taal beheerst. Bijgevolg beschikt de Raad niet over garanties dat de instemming van verzoeker met de afstand van beroep vrij is van wilsgebreken en dat hij ten volle de draagwijdte begreep van het document dat hij ondertekende. Wegens dit gebrek aan garanties treedt de Raad de raadsman van verzoeker bij waardoor met het stuk geen rekening wordt gehouden.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid dient te worden verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging

3.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2.1. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals hierboven vermeld, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift het volgende met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“Verzoeker vordert de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid aangezien hij momenteel van zijn vrijheid beroofd is en opgesloten zit teneinde naar Turkije te worden teruggestuurd.

Dat de bestreden beslissing aan verzoeker het bevel geeft het land te verlaten samen met een beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, beslissingen die allen op dezelfde datum genomen werden.

Dat verzoeker aldus nodeloos van zijn vrijheid werd beroofd en er zich een uiterst onrechtvaardige situatie voordoet die uiterst dringend dient rechtgezet te worden.

Dat het indienen van een gewone schorsingsprocedure niet tijdig zou kunnen tussenkomen en het niet aanvaardbaar is dat verzoeker wordt gevangen gehouden op basis van de bestreden beslissing nadat verzoeker het huidig verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid moest indienen. Het indienen van een verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid is voor verzoeker het enige middel om tegen de bestreden beslissing een daadwerkelijk rechtsmiddel te kunnen uitoefenen,

Dat verzoeker met de eerste vlucht zal gerespatieerd worden.

De uitvoering van de bestreden beslissing dient dan ook bij uiterst hoogdringendheid geschorst te worden.”

3.2.3. De Raad merkt op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt in de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid omwille van de aard van de aangevochten beslissingen.

3.2.4. Uit de uiteenzetting van verzoeker kan niet worden opgemaakt waarom een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering betrekking heeft op het inreisverbod (bijlagen 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied na zijn verwijdering absoluut noodzakelijk is waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang geschorst zou moeten worden. Bijgevolg stelt de Raad vast dat er geen uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is voor zover het beroep het inreisverbod als voorwerp heeft.

3.2.5. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) daarentegen blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker op 10 november 2013 van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied die blijkens het faxbericht van het terzake bevoegde bureau van de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 november 2013 om 11.50 u in het vooruitzicht werd gesteld. Bijgevolg is het aannemelijk is dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens een effectieve terugkeer heeft plaatsgevonden, waardoor de uiterst dringende noodzakelijkheid voor dit aspect van de vordering dient te worden aanvaard. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is gedeeltelijk voldaan, tenminste voor zover het beroep betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies).

3.3. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrenkt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.3.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker verwoordt zijn grief als volgt:

“Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001);

A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8,2°

E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn vrouw en kinderen onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadv5t-consetat.be> (7 januari

2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64i, Rev. dr. étr. 1999, 258, noot, T.

Vreemd. 1998,329;”

3.3.3.2. Verzoeker beperkt zich in het kader van zijn middel tot het citeren van het geschonden geachte verdragsartikel en het opsommen van een aantal uittreksels uit de rechtspraak van de Raad van State.

3.3.3.3. De Raad merkt op dat verzoeker in het kader van zijn middel volkomen in gebreke blijft om concrete gegevens aan te brengen die wijzen op een beschermingswaardig gezinsleven op Belgisch grondgebied zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Bovendien wijst de Raad op de verwijzing van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen naar de poging van verzoeker om in 2007 een huwelijk aan te gaan met een Belgisch onderdaan, hetgeen ernstige twijfels doet rijzen bij zijn beweerde gezinsleven.

Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

3.3.3.4. In een derde middel voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Verzoeker heeft een regularisatieaanvraag ingediend hetgeen nog moet worden behandeld. Voor de zieke dochter is een medische regularisatieaanvraag ingediend, Volgens Franstalige rechtspraak van de Raad van State mag de Dienst Vreemdelingenzaken geen uitwijzingsbevel afleveren aan een vreemdeling met een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf, zolang DVZ niet eerst een beslissing neemt over de aanvraag (voor een machtiging tot verblijf).

- arresten nr. 196.577 en nr. 198.507 van de Raad van State

Verzoeker heeft objectieve en verifieerbare verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening van zijn zieke dochter. Aan de hand van de verslagen kan worden afgeleid dat gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is, met name dat een regelmatige opvolging door verschillende specialisten noodzakelijk is. Uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is. ,

Verzoeker is niet bij machte om na een lang verblijf in België, de medische kosten te betalen. Hij moet terug van nul beginnen in Turkije.

In geval van terugkeer naar Turkije is het onbetwistbaar dat het kind van verzoeker geen recht heeft op de zorgen die hij nodig heeft, hetgeen een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt voor deze personen, en dat het daarom een schending uitmaakt van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of haar in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar haar oordeel haar voorstelling van de feiten of van haar toestand geloofwaardig maken (R.v.St. THIJIS, nr. 24.651, 118 september 1984, R.W., 1984-85, 946, LAMBRECHTS, W Geschillen van bestuur, 43).

Het uitwijzen van verzoeker zonder eerst de aanvraag 9ter te behandelen is in casu strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt,

Het is onmenselijk verzoeker uit te wijzen, terwijl zijn gezin en ernstig zieke dochter hier alleen achter blijven.”

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een afschrift toe van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen van 15 november 2013 en de bijlagen daarbij.

3.3.3.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

3.3.3.6. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de verwijzing van verzoeker naar Franstalige arresten van de Raad van State waarin wordt gesteld dat geen bevel mag worden afgeleverd wanneer er een regularisatie-aanvraag werd ingediend, niet dienstig is. De situatie van verzoeker, die slechts een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op 15 november 2013, terwijl het bevel om het grondgebied te verlaten reeds dateerde van 10 november 2013, kan onmogelijk gelijkgesteld worden met de situatie

die aan de basis lag van de aangehaalde arresten van de Raad van State waar het bevel werd afgeleverd *nadat* een aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend. Verzoeker kan dus ook niet worden bijgetreden waar hij de gemachtigde van de staatssecretaris een onzorgvuldigheid verwijt door zijn aanvraag om machtiging tot verblijf nog niet te hebben behandeld aangezien de verwerende partij hiervan geen kennis had of kon hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen.

3.3.3.7. Diegene die een ernstig en reëel risico aanvoert om blootgesteld te worden aan foltering of mensonterende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van concreet en persoonlijk bewijs. (cfr. arrest EHRM, 4 december 2008, Y t. Rusland), met name 'concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten' (cfr. RvS 12 maart 2009, nr. 4128 (c); RvS 20 mei 2005, nr. 144 754). Voor zover verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM verbindt aan de medische problematiek van zijn dochter, merkt de Raad op dat de verwijderingsmaatregel geen betrekking heeft op dit minderjarig kind, zodat niet wordt aangetoond dat de eventuele opvolging door specialisten door deze maatregel in het gedrang zou komen. Terloops wijst de Raad erop dat uit de medische attesten die als bijlage bij de aanvraag om machtiging tot verblijf werden gevoegd, blijkt dat er actueel geen behandeling lopende is aangezien nog aanvullend onderzoek noodzakelijk wordt geacht. Het betoog van verzoeker over de gespecialiseerde medische opvolging mist dus feitelijke grondslag. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending teweeg brengt van artikel 3 van het EVRM.

Prima facie wordt in casu door verzoeker geen verdedigbare grief aangevoerd die gestoeld is op een bepaling van het EVRM in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Aangezien verzoeker, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoeker aangevoerde middelen en de daarin geschonden geachte bepalingen te bespreken.

3.4. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

3.4.1. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2.1. Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert verzoeker in zijn verzoekschrift het volgende aan:

“Verzoeker zal worden gescheiden van zijn gezin. Zijn jongste dochter is ernstig ziek en moet behandeld worden.

Het is onmenselijk dat zijn vrouw hier achter zou blijven met 2 kinderen.

Uit ervaring is verder gebleken dat het toch wel noodzakelijk is dat verzoeker in België aanwezig kan blijven met het oog op het voeren van de huidige procedure.

De praktijk wijst uit dat gerepatrieerden of vreemdelingen die vrijwillig het Bevel opvolgen, om veelal financiële doch ook andere redenen, onvoldoende in contact kunnen blijven met hun raadsman, waardoor de procedure gevaar loopt en de effectieve toegang tot de rechterlijke macht fel bemoeilijkt wordt.

Bovendien bestaat het gevaar dat een vreemdeling die geen officiële of gekende woonst of verblijfplaats (meer) heeft, zich het belang ontzegd ziet om de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verder te zetten.

Ook kan men niet ontkennen dat verzoeker geen visum zal krijgen vanuit Turkije om zijn partner te vervoegen.

Uit de bestreden beslissing blijkt tenslotte dat verzoeker met de eerstvolgende vlucht naar Turkije zal gerepatrieerd worden, waaruit volgt dat het ernstig nadeel niet kan betwist worden.

Om deze redenen vraagt de verzoekende partij de schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring van de bestreden beslissing.”

3.4.2.2. Verzoeker meent in het kader van zijn nadeel dat hij zal worden gescheiden van zijn gezin, maar hij toont niet aan dat zijn vrouw en kinderen in België over een geldige verblijfstitel beschikken en hij maakt evenmin aannemelijk dat zijn overige gezinsleden hem niet zouden kunnen vervoegen in Turkije. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat het aangevoerde nadeel moeilijk te herstellen is.

3.4.2.3. Waar verzoeker zijn nadeel verbindt aan zijn afwezigheid met het oog op het voeren van onderhavige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het administratief kort geding is echter niet ingesteld om een onwettige feitelijke toestand te bestendigen in afwachting van een uitspraak over het bodemgeschil (RvS 15 december 2005, nr. 152 748). Bijkomend merkt de Raad op dat, ondanks de stelling van verzoeker dat dit toch wel noodzakelijk is, zijn aanwezigheid op het grondgebied hiervoor geenszins vereist is aangezien hij zich voor deze procedure op grond van artikel 39/56, derde lid van de vreemdelingenwet mag laten vertegenwoordigen door zijn raadsman. Het loutere feit dat de contacten met de raadsman bemoeilijkt worden door de repatriëring maakt geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel uit. Het betoog van verzoeker over het gevaar dat het belang zou worden ontzegd aan vreemdelingen die geen officiële of gekende woonst of verblijfplaats heeft is, mist elke grondslag aangezien het volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet volstaat om in het kader van de procedure een gekozen woonplaats, desgevallend ten kantore van zijn raadsman, op te geven. Het door verzoeker aangevoerde nadeel werd onvoldoende aannemelijk gemaakt.

3.4.2.4. Waar verzoeker opwerpt dat men niet kan ontkennen dat hij geen visum zal krijgen vanuit Turkije om zijn partner te vervoegen, is zijn nadeel louter hypothetisch. De verzoekende partij gaat uit van veronderstellingen. Het geschetste nadeel vloeit niet rechtstreeks voort uit het bestreden besluit zelf, maar uit een later nog te nemen en thans als te hypothetische individuele beslissing (cf. RvS 20 november 2003, nr. 125 541).

Er werd geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

4. De kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. JACOBS

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. JACOBS

F. TAMBORIJN